

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**ITINERARI[I] || ITALIAE || RERVMQ. ROMANARVM || LIBRI
TRES ||**

Schottus, Franciscus

Antverpiae, 1600

Ivlii Roscii Hortini Ad M. Ant. Mvretvm, dum Tiburi per aestum ageret M. D.
LXX. Tibvrtinae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70633)

Illius imperio iussa reuirescere syluae,
 Coeperunt sparsis luxuriare comis.
 Ille novos passim fontes emergere iussit,
 Nec mora fit: fontes prosiluere noui.
 Quos circum statuit priscis egesta ruinis
 Plurima Phidiaca signa polita manu.
 Ipse Anio frontem pallenti incinctus oliua
 Affuit, & proprias consociauit opes.
 Iure igitur fontesq; sacri, siluaq; virentes,
 Certatim Hippolyti nomen ad astra ferunt:
 Et quoties molli increpuit leuis aura susurro,
 Hippolytum alternis vocibus ingeminant.

IULII ROSCII HORTINI

AD M. ANT. MVRETVM,

dum Tiburi per aestum ageret

CIC. IO. LXX.

TIBURTINAE.

MVrete eloquij decus, & lux maxima vatam,
 Cui duplici exornat laurus honore comas.
 Seu propter riuus trepidantis leniter undam,
 Percutis arguta mollia fila lyra:
 Seu Graia, aut nostra captus dulcedine lingua,
 Facunda aestiuum conteru arte diem.
 Accipe missa tibi deuoti munera Iuli.
 Munera qua absentem mittere cogit amor;
 Nec mirere rudes numeros quod Epistola reddit,
 Nec bene distinctus ludit in aere sonus.
 Flamma furit, sauo latrat canis improbus igne,
 Et Nemea fundit terror ab ore faces.
 Non licet urbanis nobis captare quietem,
 Tanto nox aestu languida membra quatit.
 An rursus Phaeton terris incendia miscet,
 Et patrios frenat non bene sanus equos.

Nec

Nec tu Phœbe tuos audis iactare querelas,
 Aurea non vates relinquere plectra vides?
 Ter laudes ego Marce tuas dum dicere tento,
 Quaque tibi aeternam facta dedere diem,
 Ter vox fracta meis raucis in faucibus hæsit,
 Ter cecidere mea plectra sonora manu.
 At tu dum tellus ardet, dumque aëstuat aër,
 Incolis Argæi Tiburis hospitia.
 Istic auratas demulces carmine quercus,
 Et flectis dociles ad tua plectra feras:
 Inter Palladias oleas spirantibus auris,
 Inter lympharum murmura membra leuas.
 Hinc tibi concha nitet variis distincta lapillis,
 Hinc redolent flores, hinc vaga cantat avis.
 Illinc Phœbea præbet umbracula lauri;
 Ostentant Nympha florea ferta manu.
 Undique conciliant prædulces flumina somnos,
 Et cum tercentum fontibus Albunea.
 Adsunt Aonides, fidibusque decorus Apollo,
 Et salit ante tuos Gratta amica pedes:
 Nec non docta Pales festas agitare choreas
 Audet cum Satyris conseruisse manus.
 Sape ex de vitreis surgunt Nereides undis,
 Sape Anio placidum tollit ab amne caput.
 Hic per te Cyrræ superat, celebremque Aganippom,
 Se quibus irriguis Gracia iactat aquis.
 Ergo mi placidum per dura silentia noctis
 Lathoidem reddas, Lathoidaque chorum.
 Æstiuo ut releuans membra irrequieta calore,
 Attingam Aoni stagna beata iugi.
 Illic non radiis calum inflammatur acutis;
 Sed Ver perpetuum est, grataque temperies.
 Te duce, sublimem tollit quem gloria fandi,
 Et Musa doctos edocuerit modos,

*Perdiscam eloquium, cantusq; adiungere nervis,
Quando Virgilio es, nec Cicerone minor.*

Ad eundem Tiburtina secunda.

Nunc vaga conspicio voluuntur sidera mota,
Claraq; candenti Cynthia luce micat.
Nox filet, & siluis volucres, armenta q; campis,
Et placidus pisces per mare somnus habet.
Solus ego granibus confectus pectora curis,
In somnes oculos nocte cadente traho.
Ac postquam illuxit, maestus peto summa Quirini,
Rura nimis Domino facta superba tuo.
Impletur clamore nomus, resonat q; querelis;
Attamen hei misero fert mihi nullus opem.
Huc illuc rapior nunc vocis imagine lusus
Sive tua Pinci, Romule sive tua.
Hinc etiam umbrosos saltus, redimita q; siluis
Lustra adeo, rancus te q; subinde voco.
Te voco; sed frustra. Nam vox respondet ab antris
Sola; sed aspectus effugit illa meos.
O quoties Zephyri deceptus murmure, & aura
Sum ratus optatos insonuisse pedes?
Quid profunt Musa, si te Murete recessus
Argae retinent Maris ab Vrbe procul?
Heu sine te non plectra inuent, non Palladis artes
Laurea non nostris grata sit vlla comis.
Felix o Tibur, nimium felicia rura
Sulphureis Anio quarigat vber aquis.
Vos iuuat eximium per amoena silentia Vatem
Cernere, Pierios ore cedere modos,
Dulcia q; auratis sociantem carmina nervis,
Sive tuis Sappho sive Corynnia tuis.
O utinam tibi me comitem per rura dedissem,
Et studiis possem semper adesse tuis.

Nunc

Nunc quoniam sublat a mibi mea gaudia cerno,
 Et quo nil nobis carius esse potest:
 Fonte sub umbroso lacrimas, gemitusq; profundo,
 Corde trahi: in lacrimas lumina abite nonas.
 Donec fausta dies redeat qua redditus Vrbi
 Aspectu exhilares Romula lecta tuo.
 Fronde Pater viridi cinget tunc tempora Tybris,
 Tunc & in Hortinos latior ibit agros:
 Tunc septem colles discretaeque collibus arua
 Pro spinis passim lilia cana ferant.
 Interea assiduum charta lenire dolorem,
 Me inuat. Est gemitus charta medela mei.

Ad eundem Tiburtina. III.

H Actenus assiduis lacrimis lenire dolorem,
 Mest aq; cum lacrimis ora rigasse piis.
 Iam cessere mei, vivit pars pectoris una,
 Pectoris atque tui, pectoris atque mei.
 Irrita Tartareis fuerat qua missa cavernis,
 In latebras celeri Mors fugit ecce pede.
 Scilicet admirata animum, teneramq; iuventam
 Riparij, & roseo quod micat ore decus:
 Secum ira inscendens dixit: felicia viues
 Secula non vlllo tempore digne mori.
 Si fera Mureti poterat Mors ferre querelas,
 Et longos gemitus quos Anio retulit;
 Illa vel Hircanis poterat nutrita sub antris,
 Dici, aut rigidas vincere corde feras.
 Nos lati interea celebremus rurus honores.
 Dum festos ducit rustica turba choros.
 Huc Lenae veni, nigris cui nexa corymbis,
 Cornua inexhausto sparsa liquore madent;
 Sed iuuenis molliq; veni lanugine qualem
 Te primum vidit mistam Ariadna choris:

Et palla illudat talis, niteatque cothurnus,
 Et crepet ad Phrygios tibia curua modos;
 Dum licet Alphasibaeus oues oblitus, & agnos,
 Finget ad vndenos dulcia verba pedes;
 Nais, & immistis colludet amica Napais,
 Nectet & hyblaeus florea ferta rosis.
 Et vos ferre caput vitreis Sebethides undis,
 Naiades, & comptis Nympha Aniena comis;
 Nam vestras miserata preces, miserataque fletus,
 Aurea de calo prospicit arua Ceres.
 Tu quoque dum varios exculiti ruris honores
 Suspicias Antoni fluminis hospitia;
 Custodes nemorum spectas de rupe propinqua,
 Quiue graui semper sulphure campus olet:
 Et modo felici obseruas vaga murmura cura,
 Murmura qua saliens lymphæ Aniena mouet.
 Mecum cantando mordaces exime curas,
 Tangeque de lacrimis plectra rigata tuis.
 Te cumulare iuuet veteri thrystalla lyao,
 Qua circum ex apio lapsa corona regat.
 Sint placidis visenda tuis conuiuia mensis,
 Pocula sint vario conspicienda mero.
 Post tristes hyemes redeunt bona gaudia, dura
 Tempora post, surgit facta serena dies.

M. Antonij Mureti Tumulus.

Hic Marci caros cineres Roma incluta seruat,
 Quos Patria optasset Gallia habere sinu.
 Stat colle Hortorū tumulus: stat proximus astris,
 Qua propius puro contigit ille animo.
 Tu sacros latice lacrumans asperge Viator,
 Et dic: Heu lingua hic fulmina fracta iacent.

Situs est M. ANT. MURETVS de literis opt.
 merit. Romæ in colle Hortulorum ad S. Tri-
 nitatis altare summum fratrum Minignorum.

I N